

KORTE KRONIEK VAN WEGBERG

Tak: Jan - Jac - Sef

1. Huis en haard, mijn grootouders Jan en Bet
2. De mensen, mijn grootouders en hun kinderen
3. Verhalen en anekdotes
4. Mijn gezin in de huidige samenstelling

Hoofdstuk 1

Huis en haard, mijn grootouders Jan en Bet

Mijn grootvader werd op 5 december 1850 in Echt geboren als Johannes Hubertus. Men noemde hem Jan.

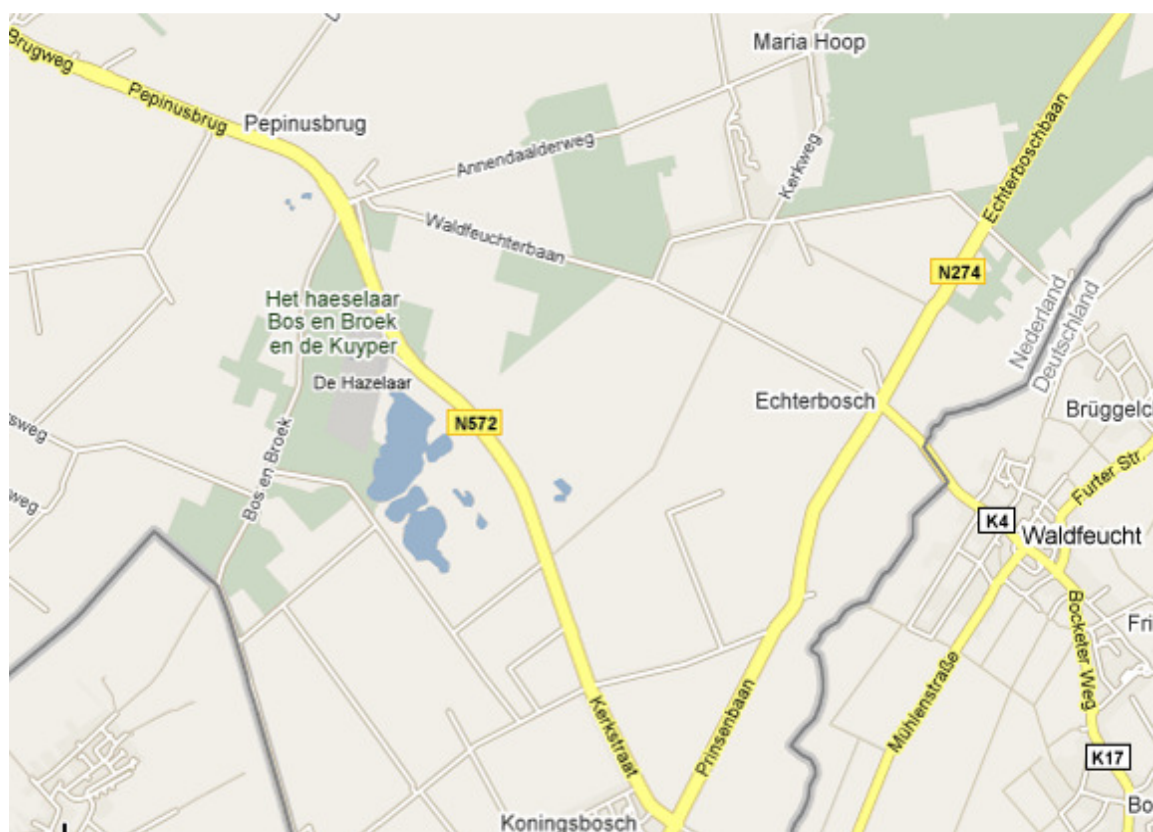
In 1870 is hij soldaat-infanterist in Maastricht. Voor en na zijn diensttijd werkt hij o.a. in de steenfabrieken ("Brikken") in Duitsland en op het land bij zijn vader, die landbouwer was.

In april 1881 trouwt hij in Echt met Gertrudis Elisabeth Beulen, de dochter van smid Beulen.

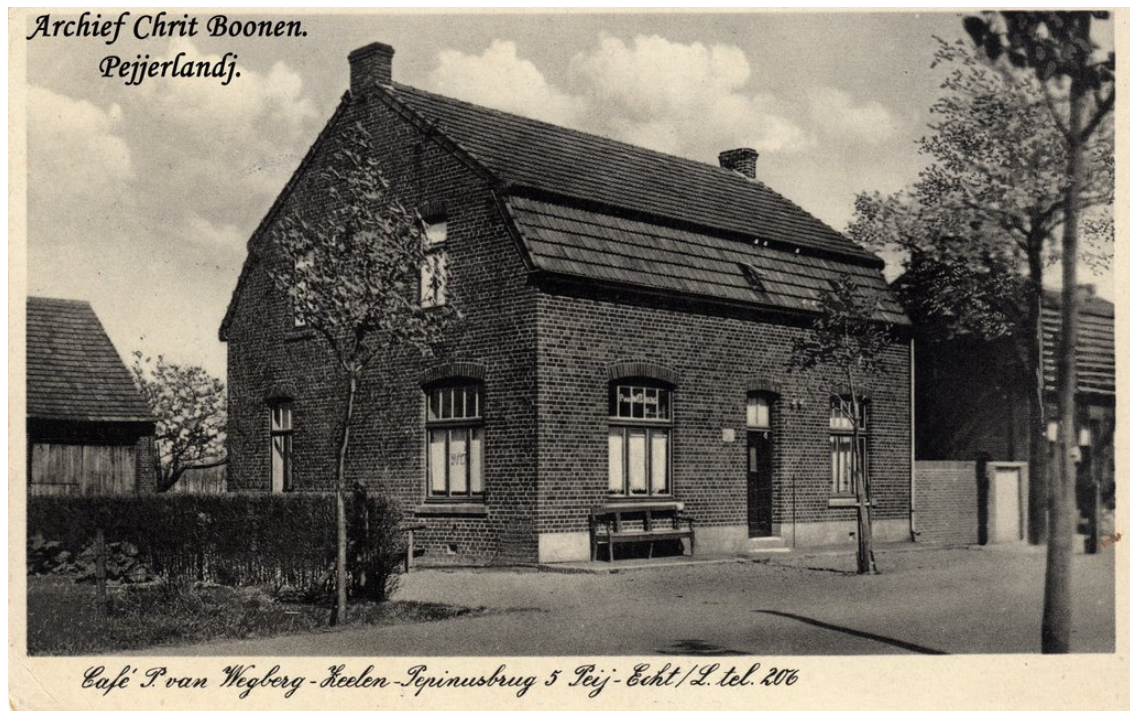
Na de eerste jaren in Echt gewoond te hebben, verhuizen zij in 1891 naar Pepinusbrug, de “Brök”. Daar bouwen zij een huis met café. Grootvader is nu niet enkel cafébaas, maar wordt tevens in gemeentedienst benoemd als kantonnier¹ voor de weg Pey - Waldfeucht (D).

Tijdens de eerste jaren in Pepinusbrug int moeder Bet voor de gemeente tol op deze weg. Van de opbrengst krijgen zij 10%.

Al die baantjes leveren niet zoveel op. Maar grootvader Jan en zijn Bet zijn hardwerkende, slimme mensen. Zij bouwen voor en na hun welvaart uit, kopen er af en toe wat land bij of een stuk vee.

¹ De kantonnier was in de 19de eeuw een vaste arbeider belast met het dagelijkse onderhoud van de wegen.

Het café op Pepinusbrug was eerder een aanloophuis voor mensen die vanuit Diergaarde of Koningsbosch naar het gemeentehuis in Echt moesten om aangifte te doen van geboorten, huwelijken en sterfgevallen, een afstand van zo'n 10-12 kilometer. Meestal deed men dat te voet en was men blij in het café van Bet even te kunnen uitrusten en zich te laven. Hier werden vaak hele familie verhalen verteld waarvan wij later in Houtstraat 9 na het rozenhoedje genoten, als vader Jac vertelde. Als in 't café de verhalen niet spontaan kwamen, dan had grootmoeder Bet wel middeltjes om de tongen los te maken.

Op 24 september 1932 overleed grootmoeder Bet in Pepinusbrug; grootvader Jan kort daarna, op 1 januari 1933, in het huis van zijn oudste dochter Marie in de Houtstraat.

Grootvader en zijn vrouw werden in Pey op het kerkhof aan de kerk begraven. De twee gietijzeren grafkruisen zijn inmiddels geruimd, maar in mijn herinnering weet ik nog waar zij begraven liggen. *(Als je voor de kerk staat en je gaat links het kerkhof op, liggen zij ongeveer 10 meter vanaf de straat gemeten en 10 meter vanaf de kerk).*

De gouden bruiloft van Jan van Wegberg en Elisabeth Beulen op Pepinusbrug

De gouden bruiloft van Jan van Wegberg en Elisabeth Beulen op Pepinusbrug (bie Pjièr oet de brök) in 1931. Op de eerste rij, van links naar rechts, de kinderen: Hub Giesberts, Jan en Harie Vergoossen, Truus en Mia Vergoossen, de tweeling Lies en Dominicus Vergoossen, Mia van Wegberg, Harie Giesberts, in het midden de meisjes Wolters en Hochstenbach met bloemenmand, Jan Geraedts, Mia Geraedts, Piet Geraedts en Lies van Wegberg. Zittend: Hendrikus van Wegberg, Catharina Vergoossen, Jac. van Wegberg, Maria Giesberts-van Wegberg, Jan van Wegberg, Elisabeth van Wegberg-Beulen, pater Placidus van Wegberg (Lilbosch), Antje Geraedts-van Wegberg, Peter van Wegberg en Agnes Beulen. Daarachter, staande: H. Cuypers, Hubert Vergoossen, Zus van Wegberg, Jos Giesberts, Maria van Wegberg-Smeets, Jeanne Giesberts, Sef Giesberts, Mien Giesberts, Harie Geraedts, M. van Cruchten-Hommen, mevrouw Cuypers, mevrouw Beulen, C. van Wegberg-Bogie en J. Wolters. Vierde rij staande: M. Hochstenbach, Elis van Wegberg, Cornelia Hochstenbach, Zus van Neer, Lies van Neer, Mia van Neer, Jan Wegberg, Toon Giesberts, Ida Houben-van Wegberg, Jos van Wegberg, Jac Giesberts, Maria van Wegberg, Maria Wolters en Renier Hochstenbach. Bovenste rij: Netje van Wegberg, P. Cuypers, Piet Houben, Lies Giesberts, Maria Giesberts, Guus Schreurs, S. Giesberts, Maria Giesberts-Smeets, Net Giesberts, Peter Houben, Jac. van Wegberg, Johanna Geraedts, Gertruda Houben en Harie van Wegberg. Let op de gebruikelijke versiering bij gouden bruiloften: groene slingers met papieren bloemen, de triomf-boog met het bord: „hulde aan het gouden paar”.

Hoofdstuk 2

De mensen, mijn grootouders en hun kinderen

Grootvader Jan en zijn vrouw Bet kregen zes kinderen, 3 zonen en 3 dochters:

- ° Peter (Pieër) (1882)
- ° Sjaak (Jac) (1884)
- ° Marie (1887)
- ° Teun - de latere pater Placidus (1891)
- ° Triene (1894) en
- ° Antje (1897).

Staannd vlnr; Piër, Placidus en Jac van Wegberg.
Zittend vlnr; Marie, Antje en Triene van Wegberg.

PETER/PIEËR

Peter/Pieër werd in de volksmond “Pieër oet de Brök” genoemd. Na hier en daar wat kleinere baantjes te hebben gehad, wordt hij in 1902 ingelijfd bij het derde regiment veldartillerie. Na de militaire dienst bewerkt hij het land van zijn vader.

In oktober 1909 trouwt hij met Cornelia/Neel (geboren in 1881 en plots overleden in 1926).

Na zijn trouwen was Peter eerst koetsier bij de paters Trappisten van Lilbosch. Zijn vader en moeder hadden inmiddels een nieuw huis met herberg gebouwd aan de Brugweg. Pieër en zijn echtgenote bleven in het oude huis wonen en zo werd Pieër herbergier “In de oude Pepinusbrug”. In 1916 volgt hij zijn vader op als kantonnier, met een jaarwedde van 425 gulden. Hij houdt de traditie hoog en werkt (vooral kalm) aan het onderhoud van de hem toegewezen weg tot aan zijn pensioen in 1947.

Pieër trouwt opnieuw in 1933. Met Gertrudis Zeelen, dienstbode in Wassenaar. In financieel opzicht gaat het hun steeds beter, maar het geluk duurt niet lang, want in 1953 sterft ook zijn tweede vrouw.

Na haar dood verblijft hij eerst in het huis van zijn oudste dochter Marie, later bij zijn zoon Harie en diens vrouw Doortje Roufs op de Doktersweg.

In juni 1964 overlijdt hij. In zijn laatste dagen wordt hij verzorgd door zijn twee dochters, kloosterlingen bij de Congregatie der Zusters van Liefde. Van zijn jongste zoon Jan, die kruisheer was, krijgt hij de laatste sacramenten toegediend.

De kinderen worden allemaal geboren uit het eerste huwelijk: vier zonen, Harie, Sjaak, Juup/Sef en Jan en drie dochters, Bet, Netje en Marieke.

Inmiddels leeft van deze kinderen niemand meer.

Ome Pieër werd op zijn uitdrukkelijk verzoek begraven in het graf van zijn eerste vrouw op het kerkhof achter de kerk in Pey. De grafzerk is intussen geruimd.

SJAAK/JAC

Sjaak is mijn vader. Hij werd geboren op 30 mei 1884, bezocht de lagere school in Pey en volgde later nog een landbouwcursus aan de Landbouwschool.

Na zijn schooltijd bewerkt hij het land van zijn vader en wordt koetsier bij de paters van Lilbosch.

Op 26 mei 1922 trouwt hij na een lange vrijgezellentijd met de 10 jaar jongere Maria Gertrudis Smeets. Twee zwagers, Peter Roufs en Sef Giesberts, waren getuigen bij hun huwelijk.

Zij woonden drie jaar naast slagerij Giesberts en negen jaar naast houthandel Turlings.

In 1934 betrekken zij een nieuwbouw met een grote lap grond achter het huis op Houtstraat 9. Het was een zakenpand met sigarenhandel, drogisterij en café, waarvoor vader de zorg had. Aan 't zakelijke talent van moeder Marie is het te danken dat de financiële toestand van het gezin steeds beter werd. Aanvankelijk wekte deze onderneming nogal de jaloezie van vaders zussen en zwagers. "Die vrouw blaast veel te hoog van de toren, die gaat nog eens failliet."

Bij het verzorgen van het café zorgde vader ook voor de moestuin en de vele fruitbomen achter het huis. Ik herinner mij nog goed dat hij dit vakkundig en met veel ijver deed. Daarnaast bewerkte hij ook het van zijn ouders geërfde land in Pepinusbrug. Ook ik heb daar heel wat aardappels moeten rapen.

Zo nu en dan deed hij dienst als hulppostbode; was lid - in het begin zelfs actief lid - van de Peyer fanfare.

Sjaak en zijn broer Pieër vormden een onafscheidelijk tweetal. Men had genoeg welvaart in huize Jan en Bet, niet alleen door de vakkundigheid van beiden, maar ook door de twee zonen die verre van vies waren van een lucratief smokkelpartijtje.

In latere jaren zijn zij samen naar Rome geweest waar zij flink bestolen werden; zelfs hun paspoorten waren ze kwijt.

Vader Jac kon prachtig vertellen, vooral van zijn jeugdbelevissen als smokkelaar en stroper. Peter deed hierin niet voor hem onder.

Voor de smokkel- en stroopraktijken had hij overigens een goed excuus. Over het stropen was zijn mening dat onze Lieve-Heer toch niet voor niets konijnen, hazen en wilde zwijnen liet rondlopen in Zijn natuur! Te veel van die dieren zou ook voor de mens niet goed zijn... Zijn stropen was dus eigenlijk een goede daad voor de hele mensheid. Ik herinner mij nog goed dat hij mij in de oorlogsjaren leerde hoe je een goede stropstrik kon maken. "Je wist maar nooit."

Jac en Marie vormden een paar dat zich goed aanvulde. Marie was de baas in huis en Jac liet zich die heerschappij graag welgevallen. Hij bewonderde haar zakentalent.

Voor de straffende hand van onze moeder Marie hadden wij veel meer ontzag dan voor die van vader Jac, want die kon m.i. helemaal niet straffen. Te zacht van karakter soms.

Toen mijn zus Lies een keer thuis kwam met een paar minder goede rapportcijfers, kreeg ze knorren van moeder die haar met die minder goede cijfers naar vader Jac stuurde die in het café een dutje deed. Hij bekeek uiteindelijk het rapport en zei: "Good gewirktj kéndj."

Moeder nog bozer, ook op haar man.

Zoals gezegd, moeder Marie was erg zakelijk ingesteld. Daarbij werkte ze als dat moest, dacht altijd na, zorgde voor alles, maar waar ze maar kon genoot ze van het leven. Een gebakje uit een goede banketzaak was een heerlijkheid. Ze reisde graag. Haar reis naar Lourdes is bekend. Ze was twee dagen in Lourdes en reisde met haar buurvrouw (tante Trine van Neer) tien dagen door Frankrijk. Ook naar Rome ging ze met haar buurvrouw. Vader Jac was liever thuis, maar om haar reislust niet te hoeven beperken "dwong" ze hem af en toe ook te gaan.

Onderstaande foto is genomen in Cochem: samen in de stoeltjeslift!

Een uitstap naar Roermond zag moeder als een plicht, waar ze tegelijk volop van genoot. De leveranciers voor drogisterij en sigarenzaak werden altijd contant betaald. Zij ging daarvoor naar hun kantoor in Roermond en belandde, voordat ze naar huis ging, in lunchroom De Kroon, waar ze van het heerlijke gebak genoot. Zo combineerde zij goed zaken doen, werken en zorgen met hartgrondig genieten. Het was een prachtvrouw.

Toen vader al wat ouder, en blind werd, moest hij het café noodgedwongen sluiten. Mijn vader was een verstokt roker: per dag rookte hij naar schatting drie pijpen leeg en ertussendoor ook nog drie

sigaren. Het gevolg was een veel te hoge bloeddruk, maar naar de dokter durfde hij niet. Verschillende kleine hersenbloedingen maakten zo langzaam een kasplant van hem. Maar die kasplant werd uitermate goed verzorgd door moeder Marie. Zijn liefde voor de sigaar toonde hij nog op zijn sterfbed waar Marie, die veel van hem hield, hem regelmatig aan een sigaar liet trekken.

Toen wij, Els en ik en dochter Ellen, in 1961 op verlof in Nederland waren, biggelden de tranen over zijn wangen iedere keer als Ellen in zijn buurt was. En ieder keer als Ellen hem een handje wilde geven, greep hij mis door zijn blindheid; maar genieten deed hij telkens als hij merkte dat zij in zijn buurt was.

Vader stierf in december 1963. Els en ik waren op Aruba. Hij werd begraven in Pey; later werd moeder naast hem in het graf gelegd. Een graf dat nu nog in perfecte staat verkeert dankzij de goede zorgen van hun kleinkind Jac Thönissen.

Onze ouders kregen vier kinderen: Zus, Lies, Mia en ik, Sef. Over die vier later meer.

TEUN

Na Jac wordt op 26 juli 1891 de derde zoon geboren, Antonius Hubertus. Teun genaamd.

Hij smokkelde en stroopte niet..., maar ging studeren aan het College van de Sociëteit der Afrikaanse Missiën in Cadier en Keer (1903) en aan het Sint-Bernarduscollege dat verbonden was aan de abdij van de paters Trappisten in Lilbosch (vanaf 1904).

Hij ging enkele jaren naar Rome en kwam terug als doctor in de "Theologie", trad in bij de Trappisten en werd zo pater Placidus, mijn heerom.

Hij heeft daarna bijna 30 jaar les gegeven aan het Bernarduscollege en werd daar later ook directeur. Tussendoor studeerde hij handelswetenschappen, waarvoor hij veel interesse had en waarover hij tegen zijn leerlingen enthousiast kon vertellen. In 1942 werd het college door de Duitse bezetters gesloten.

Daarop verhuisde hij naar de abdij van Tegelen, werd daar hulpportier en deed de poort niet open toen de Duitsers ervoor stonden. Hij draalde zo lang om de onderduikers die in het klooster waren, de tijd te geven om hun schuilplaats op te zoeken. De Duitsers, kwaad vanwege het wachten, schoten toen door de poort om zich toegang te verschaffen en troffen met een paar kogels heerom in een knie. Tot zijn dood is hij invalide gebleven.

Terug in Lilbosch bad hij niet alleen, hij verzorgde daar tevens de administratie, de boekhouding en de bankzaken.

Daarbij had hij zijn hobby in het veredelen van plantensoorten. Bekend van heerom waren zijn fantastische walnotenbomen die in bijna iedere tuin van de familieleden terug te vinden waren. Dankzij heerom ben ik nog steeds liefhebber van notenbomen; mijn jongste dochter, Inge, heeft die liefde voor de notenboom van me overgenomen.

Heerom is tamelijk oud geworden. Hij ligt begraven op het kloosterkerkhof van de abdij in Lilbosch, slechts luttele meters van zijn geboortehuis.

DE ANDERE KINDEREN

Nog vóór Teun werden Jan en Bet in 1887 verblijd met hun eerste dochter, Maria Hubertina, roepnaam Marie.

Marie trouwde met Sef Giesberts, mijn peetoom. Samen dreven zij jarenlang een bekende slagerij op Houtstraat 23. Zij kregen twaalf kinderen waarvan de jongste, Harie, nog leeft en in Pey woont.

Hun zoontje Herman stierf op jonge leeftijd. Zij verloren nog een kind in oktober 1944. Toen vielen de eerste Amerikaanse en Engelse granaten, die de bevrijding inluidden. Een daarvan viel op 18 oktober 1944 op de keuken van de familie Giesberts. Een granaatscherf sloeg het achterhoofd van dochter Mien, 28 jaar, helemaal weg. Die gebeurtenis heeft toen diepe indruk op mij gemaakt. Waar Mien begraven ligt, weet ik nog. Namelijk niet ver van Fien van Lei (Fien van Lei van Neer), een buurmeisje dat in mei 1947 stierf aan een nierziekte.

Maria Catharina, roepnaam Triene, werd als tweede dochter geboren op 15 september 1894 in Pepinusbrug. Zij trouwde in november 1922 met Bert Vergoossen, toen al bekend van de gemeenteraad. Zij hadden een café met weegbrug/tolbrug op de Bosstraat in Pey en kregen negen kinderen. Vijf jongens: Jan, Harie, Piet, Minus en Toon die inmiddels alle vijf overleden zijn.

Ook kregen zij vier meisjes: Jeanneke (op jonge leeftijd overleden) en Gertruda (Truu), getrouwd met agent Stofmeel, Marie (Mrie), getrouwd met G. Coonen en Lies, getrouwd met van Loon, destijds een bekend voetballer van EVV. Gertruda, Marie en Lies leven nog. Lies woont in Echt.

Het zesde kind van Jan en Bet, de derde dochter, werd op 4 april 1897 in Pepinusbrug geboren en heette Antje. Zij trouwde met Harie Geraedts,

gemeenteopzichter in Swalmen, waar ze ook gingen wonen. Ze kregen zes kinderen. Drie zonen, Piet, Jan en Harrie die alle drie overleden zijn. En drie meisjes, Mia, Toos en Mien. Zij leven nog alle drie. Mien woont nog in het pittoreske ouderlijk huis aan de Swalm.

Dit was een korte beschrijving van mijn grootouders Jan en Bet, niet een volledige beschrijving van ieder persoon. Wellicht verschaffen enkele verhalen of anekdotes in een volgend hoofdstuk meer inzicht.

Hoofdstuk 3

Verhalen en anekdotes

Ik sta niet in voor het waarheidsgehalte van onderstaande verhalen en anekdotes, aangezien ik ze uit derde of zelfs vierde hand verteld kreeg. De laatste keer dat ik ze mocht aanhoren, ligt ook al wat jaren achter mij. Dat neemt niet weg dat ik ze nog altijd de moeite waard vind.

Grootvader Jan en de slechte akker

Grootvader was een goede landbouwer en de toestand van zijn akkers verbeterde jaar na jaar, mede door de kennis die bij de paters Trappisten rijkelijk aanwezig was.

Het gezin was niet overdreven godsdienstig, maar alle leden waren trouwe kerkgangers. Zij praktiseerden niet in de parochiekerk van Pey, maar in de kapel van de paters die veel dichterbij lag. Toch kwam de pastoor van Pey regelmatig op huisbezoek. Dat deed hij meestal 's morgens om 11 uur. Moeder Bet legde dan een koteletje meer in de pan en schilderde er een paar aardappels bij. Het was bekend dat Bet goed uit haar woorden kwam, maar koken deed ze zeker zo goed. De pastoor wist dat en was iedere keer weer dankbaar dat hij aan mocht schuiven.

Tussen 11 en 12 uur liet grootvader de pastoor met de nodige trots zijn akkers zien. Bij een tarweveld dat er mooi bijstond vroeg grootvader: "Staat het er niet mooi bij?"

"Jazeker, Jan," antwoordde dan de pastoor. "Maar vergeet niet dat dat alleen maar mogelijk is met de hulp van ons Lieve-Heer van hierboven."

Die woordenwisseling herhaalde zich dan bij de aardappels en de bieten. Telkens kreeg opa de pluim met de nodige relativering. Eens op weg naar de kookpot van Bet kwamen zij langs een grondstuk dat vol onkruid stond. Pastoor zei geschrokken: "Maar Jan, wat is dat nou?" "Och, meneer Pastoor, niet schrikken, dit veldje heb ik onze Lieve-Heer *alléén* laten bewerken!"

Ja, gevat was grootvader altijd.

Grootvader achter de waterlinie

Geheel onverwacht verscheen bij de familie van Wegberg op de Brugweg de douane. Die had een bevel tot huiszoeking bij zich en kwam al heel snel in de schuur een partij smokkelwaar tegen die daar lag te wachten om 's nachts door Peter en Jac over de grens gebracht te worden.

Vanaf het moment dat de douane aankwam en nog dagen daarna zaten Peter en Jac verstopt in een hooimijt die op het land stond. Hun zus Triene bracht hen daar af en toe en ongezien wat proviand. De douane nam grootvader mee. Behalve een fikse geldboete werd hij veroordeeld tot zes maanden verblijf achter de waterlinie, d.w.z. hij mocht zich zes maanden niet ophouden beneden de grote rivieren en moest ten westen van de IJssel blijven.

Mensen uit de omgeving spraken er schande van dat die twee hun vader lieten veroordelen om zelf buiten schot te blijven. Op die verwijten had Peter zijn antwoord klaar. "Begrijpen jullie dan niet dat als we ons aangegeven hadden, we dan met zijn drieën twee jaar achter de waterlinie hadden gezeten?"

Ze zijn later nooit meer betrapt, omdat ze slimmer en handiger waren dan de douane, die wel regelmatig een geschoten haas of konijn aan de keukendeur vond; dat zeker met kerst.

Aardappels poten

Over het algemeen had vader Jan aan zijn twee zonen een flinke hulp bij het bewerken van zijn akkers. Toch ging het ook wel eens mis.

Peter en Jac kregen de opdracht een halve hectare met aardappels vol te poten. Omdat ze in die week bezig waren met een veel lucratiever werkje, gooiden ze de aardappels op een hoop met een flinke laag grond eroverheen om ze later te kunnen poten.

Waren ze de aardappels vergeten... ? Het zal wel, want vader Jan zag na verloop van tijd maar geen aardappelplantjes opkomen, wel een bochel in het veld met veel aardappelloof dat Peter en Jac toch maar voorzichtigheidshalve omschoffelden.

Grootmoeder Bet in de biechtstoel

Zoals gezegd, het gezin van Wegberg kerkte niet in de parochiekerk van Pey, maar bij de paters Trappisten in de kapel.

Grootmoeder ging daar ook regelmatig biechten. Als ze in de kapel kwam, keek ze eerst bij welke biechtstoel het 't minst druk was. Daar sloot ze aan in de rij. Als ze aan de beurt was, knielde ze in de biechtstoel, beleed haar zogenaamde zonden, kreeg de penitentie en hoorde toen de stem van de biechtvader die zei: "Moder, det mó'tj geer toch mer neet mieë doen."

Waarop grootmoeder haar brilletje rechtzette en zei: " Och Teun, bès doe det."

Eens zat ze in een biechtstoel en biechtte nogal wat overtredingen tegen de kuisheid, het zesde gebod. De pater moet er rooie oortjes van gekregen hebben en zei heel voorzichtig: "Maar moeder Wegberg, wat u me daar allemaal zegt, dat kan toch niet meer op uw leeftijd," waarop oma repliceerde: "Ja pater, het is wel 50 jaar geleden, maar ik hoor het nog zo graag eens, het was zo'n mooie herinnering."

SLOTBESCHOUWING - TAK Jac en Marie, mijn ouders

Van de kinderen van Jac en Marie woont Zus, inmiddels 87, samen met haar zoon Jac in Pey. Sjra, haar man, is al vele jaren dood. Jac staat zijn moeder overal en altijd ter zijde.

Zus was op 17-jarige leeftijd de jongste gediplomeerde drogiste van het land! Zij heeft jarenlang de zaak van haar overleden ouders voortgezet.

De oudste zoon van Zus en Sjra, Paul, woont met zijn vrouw Heike, dochter en zoon in Landgraaf waar Paul rector van een grote scholengemeenschap is.

Onze zus Lies is gestorven op 17 september 2007 en is begraven in Echt.

Mia, mijn jongste zus, was getrouwd met Frans Smits en heeft drie kinderen, Jan, Gabrielleke (op jonge leeftijd overleden) en Mieke.

Jan woont met zijn vrouw Hanneke in het voormalig huis van Mia en Frans in Echt.

Mieke is getrouwd met Bart Wolfs en is huisarts in Maarssen. Zij hebben vier kinderen. Drie meisjes, Floor, Julie en Lotte, en een zoon, Joris. In augustus (2010) gaat Floor naar 4 Havo (College in Maarssen), Lotte naar 4 Gym (Christelijk Gymnasium in Utrecht), Julie naar 2 Gym (ook in Utrecht) en Joris (8 jaar) naar groep 5.

Na het overlijden van Frans is ook Mia in Maarssen gaan wonen; ze is daar helpende hand in het gezin van Mieke en Bart.

Hoofdstuk 4

Mijn gezin in de huidige samenstelling

Ik, Sef, ben het jongste kind van Jac en Marie. Ik ben al meer dan 53 jaar getrouwd met Els van Montfort. Zij woonde met haar ouders, broers en zussen op de Peyerstraat in Echt.

Wij hebben drie kinderen, “drie heel lieve dochters”, zoals ik ze ook wel noem.

Kinderen en kleinkinderen, eind 2006

De oudste, Ellen, is na het Atheneum in Brussel gaan studeren aan het Instituut voor Vertalers en Tolken. Zij is al die tijd in Brussel blijven wonen, is getrouwd met Johan. Ze hebben samen een zoon, Michiel, een sympathieke en verstandige jongen; de trots van zijn opa en oma.

Marianne is niet getrouwd. Ze woont in een schitterend huisje in Sint-Michielsgestel en is via een onderwijsopleiding intussen regiodirecteur bij 'Koninklijke Kentalis' met hoofdvestiging in Sint-Michielsgestel. Heel lief en heel kordaat en als ze even kan, komt ze haar oudjes iedere zondag goeiedag zeggen.

Onze jongste dochter is Inge. Wiskundig ingenieur, getrouwd met Eric van Oijen, ook ingenieur. Ze zijn volgens mij nog nooit in een discotheek geweest, maar hebben wel ooit de marathon van New York gelopen. Zij hebben twee schatten van dochters, Emma en Irene.

Ze zijn nu volop aan het inburgeren in Liempde, in hun nieuwe woning plus tuin, plus groeiende boomgaard, de grote hobby van beiden. Opa en oma zijn apetrots .

Inge, Eric, Emma en Irene, Mei 2010

Met deze kroniek heb ik jullie een kleine kijk willen geven in leven en werk van onze groot- en overgrootouders. Ik hoop dat jullie de kroniek met belangstelling en met plezier hebben gelezen!